

как да ме сполети. И трябваше за определен период от живота си да остана съвсем сам, за да усетя цялата нелепост на човешките надежди, основани на човеци. Заредиха се седмици на абсолютна духовна безтегловност. Минавах ми мисли за самоубийство, макар че с всички сили се стараех да ги пропъждам. Колкото и да бе опротивял животът, не забравях, че самоубийството е най-сигурният път към ада. Затова пък всяка молитва (вече се молах по няколко пъти в денонощието) завършвах с израза: „Господи, прекрати най-сетне това мъчително съществуване!“

Но Бог явно е имал други планове за мене. Вместо да ме призове пред Своя съд, Той ме срещна

с Иван Вълков – тогава пастор на баптистката църква в Бургас. Тази среща съвпадна с намерението на църквата да издава информационно-доктринален бюлетин и аз се включих активно в неговото списване. Най-редовно посещавах и службите. Съвсем скоро се почувствах част от общността на бургаските баптисти и това чувство ми помагаше да възстановявам нарушеното си психическо равновесие. Покаях се в навечерието на Рождество Христово 1998 г., водно кръщение взех през лятото на 1999 г.

Бог ми даде друга съпруга и като венец на всичко – едно прекрасен момченце за 49-ия ми рожден ден, което днес твърди с цялата си детска убеденост, че Исус Христос е нашият най-верен закрилник.

Искам да споделя и за един разговор на моя молитва. За петдесетгодишния си юбилей поисквах от

Господа помощ да напиша книга, с която да Го прославя. Бог буквално ми „продиктува“ двадесет и три сонета (два бяха готови отпреди). Те влязоха в стихосбирката ми „Библейски сонети“. По мнението на някои специалисти като жанр тя е първа по рода си в нашата литература. Постарах се да я изпълня с искрена възхвала на Божиите дела. Книгата беше приета много добре както в интелектуалните, така и евангелските кръгове. Сбъдна се изреченото в Писанието, че когато славим Бога, Той също ни прославя.

По-късно имах други неприятности, налегнаха ми и сериозни здравословни проблеми. Те ме мъчат и сега, но съм спокоен, защото вярвам, че живеем или умираме - Господни сме!

МАНОЛ МАНОЛОВ

Боспордъци сме

Идеята за Бога ме съпровожда от най-ранна детска възраст. Моятта баба беше ревностна представителка на православната общност в родното ми село и редовно ме водеше на Църква по големите празници. По-късно нито за миг не съм се поддавал на внушението, че човекът е еволюирала маймуна. По този повод даже имах неприятности с комсомолското и административното ръководство на гимназията, в която учех.

Чета Библията от десетгодишен. Отначало – и това е съвсем естествено – така и не проумявах какво я прави Книга на книгите. Но постепенно нещата се наместваха и Свещеното Писание започна да ми разкрива значението си. В

общии линии познавах и историята на християнството, както и политическия натиск, на който е подлагано то през вековете.

Но върху личността на Исус Христос започнах да се задълбочавам едва след като изучих внимателно произведенията на Фьодор Михайлович Достоевски „Записки от мъртвия дом“, „Престъпление и наказание“ и „Братя Карамазови“. Въпреки натрупаните знания обаче всъщност си оставах в положението на блудния син: имах любящ

баща, но нехаете за любовта Му. А и артистичните среди на Бургас, където ме приемаха повече от добре, шедро ме засипваха с изкушения. Грехове като прелюбодеяние, пиянство, гордост и какво ли още не ми се струваха неизбежни и в реда на нещата. На пръсти се брояха случаи, в които съм се молил.

Докато един ден след седемнадесетгодишен брак семейството ми най-неочаквано се разпадна: съпругата ми реши, че е дошло време да си потърси по-богат мъж, и ме напусна. Това никога не бе влязло в сметките ми. Дотогава бях готов да се обзаложа с всеки и на всичко, че мен такова нещо няма

Списание "Прозорец" В ИНТЕРНЕТ

На този адрес можете да прочетете материалите от всички издадени досега броеве на вашето списание.

www.prozoretz.bg

